

2. ՕՍՏԸ ԱՆՊՈՐ ՄԻՆ ՔՈՒՐԸ

Օխտը ախպեր ըն ինո՛ւմ, մինգլի մին քուր։ Մին օր էտ ախ-
ճիգլը վըբր տանան տո՛ւս ա կլամ, մին օշափ կլամ ա էտ ըխճը-
կանն ասում, թա տու քլիննա՛լ պիտիս էսհին՛չ տընղը մին տան մա-
շի մին մընուալ կա, նրան հացը շինիս ուտըցնես, շալը քցիս խմըց-
նես, տոնը սրփիս, ըմընեքլը լուվանաս, տանը պենեբը լոխ անես,
հանցու էտ մընուալը սըղանա։

էտ ախճիգլը քլիննա՛մ ա էտ խոսկերքը ո՛ւրան հորն ասում։
Հա՛րը ըխճըկանն ասում ա.—Վըբր մինգլի օշափը կըպըտահե,
կլա՛ իտի պենեբ ասե, կասես՝ պեն շօնե՛ս, քլինա ղանդիտ։

Իտի մին քանի հետ էտ օշափն էտ ըխճըկանը պըտահում ա։ էտ
խոսկն ասում։ Ախճիգլը խոսում շի։ Օշափը տրանա ծեռք շի քա-
շում, միշտ տրան չհո՛ւմ ա, էտ խոսկն ասում։

Մին օր էլ էտ ախճիգլն ասում ա.—Քլիննանկան ըմ տընսնամ
էտ հի՛նչ պեն ա, վըբր էս օշափը միշտ ասում ա։

Մին օր էլ տա հղե յա ինո՛ւմ, քլիննա՛մ էտ ուշափեն ասած տըն-
ղը։ Հընսում ա մին պալատ։ Տընսում ա օխտը օթաղ վընսկավ
լիգլը, մին ութաղում էլ մին մընուալ վըբր տիրած, կոխկն ութա-
ղումն էլ մին մընուած խոխա էլլա վըբր տիրած։

էս ախճիգլն ամմեն օր էտ մարթին հացը-ճո՛ւրը շինո՛ւմ ա,
տոնը սրփո՛ւմ, տանը պենեբը լոխ անում, էտ մարթին լնավ ուտը-
ցընում, խմըցնում, սըղըցնում։

Տրանա հտը էտ ախճիգլը մինգլի խոխեն ա սըղըցնում։

Մին օր էտ ախճիգլը կլամ ա, ասում.—Քլիննա՛մ ըմ քաղաք,

հու վա՛հ հինչ օգուա՛ւ էտ սըղացաթ մարթն ասուա՛ւ ա.—Ինձետե մին տեննակ կըպիրիս, էն տղան էլ ասուա՛ւ ա.—Ինձետե մին թո՛ւթնայ կըպիրիս:

Տա վըեր քյինամ ա քաղաք, համ տեննակն ա պիրո՛ւմ, համ թո՛ւթնայլու էտ մարթը տեննակը յոր ա օնուա՛ւ, վըեր ո՛ւրան ըսպանե՛ւ էս ախճիգյն ասուա՛ւ ա.—Պա ես քե սըղըցըրալ ըմ, վըեր քեզ ըսպանե՛ս: Ասուա՛ւ ա, համ էլ թողուա՛ւ շի, վըեր ո՛ւրան ըսպանե՛ւ:

Տրանա ետն էտ ախճիգյը տրան ասուա՛ւ ա.—Քյինանք իմ ծնողներեա կոշտը, ընդեղ ապրենքյո՛ւ էտ մարթն ասուա՛ւ ա.—Իմ տընդըս ըստեղ ա, վըեր ըստեղաս տո՛ւս կյամ, էլ սաղ չըմ մըննա-կան, մըռնըլական ըմ: էտ ախճիգյն էլ ասուա՛ւ ա.—Մըռնեկ չըս, տո՛ւս եք քյինանք:

Տա ըտեղատ տո՛ւս ա կյամ, քյինանք ըն: Վըեր հըսնուա՛ւ ըն էն մին ախշարքը, էտ մարթը մըռնուա՛ւ ա: էտ ախճիգյը լնց ա ինո՛ւմ, լնց, ետնան եր կենուա՛ւ, քյինանք էլլա էտ պալատը: Ըտեղ էտ տղան նան էտ ախճիգյը փսակվուա՛ւ ըն: Ախճիգյը տրան յոր ա օնուա՛ւ, կյամ ո՛ւրան ծնողներեն կոշտը: Կյամ ա տընսնուա՛ւ հարը-մարը բեքյեփ, պըռափաթ, հնլն ինգյնո՛ւ Տահանց հըրցնուա՛ւ ա, թա խե՛ իտի բեքյեփ ըք, տահանք թա՛ շատ տարենե առալ մըեզ մին ախճիգյ ա իլնլ, իստի մին ուշափու պըտահալ ա, օշափն ասալ ա էսհինչ տընդը իստի մին մըռնալ կա, քյինանք պիտիս նրա հացը-ճո՛ւրը շինիս, տոնը սրփիս, տանը պենը լոխ անես, նրան լնվ ուտըցնես, խմցնես, սըղըննական ա: Տրանա ետը քյեցալ ա, էլ եկալ շի: Մեհենգյ նրա դարդան, նրա կարոտը քըշիլան իստի հնլվնլ ընք—մաշվալ: Տա ետ ա տընուա՛ւ, ասուա՛ւ.—Պա ես ծըեր ախճիգյն ըմ: Տահանք հըվատուա՛ւ չըն: էտ ախճիգյն ո՛ւրան կըլո-խը եկածը լոխ նաղլ ա անուա՛ւ, տահանք նոր հըվատուա՛ւ ըն:

էտ ախճիգյը տրանա ետը նշանածը յոր ա օնուա՛ւ, կյամ ո՛ւրան ծնողներեն քշտին կենուա՛ւ:

